

**ODVJETNIČKO DRUŠTVO
KAČIĆ & BRBORA**

Ulica Ivana Banjavčića 5

10 000 ZAGREB

TEL: (01) 46 35 500

FAX: (01) 46 35 589

Na broj: St-1035/2025

**VISOKOM TRGOVAČKOM SUDU REPUBLIKE HRVATSKE
ZAGREB**

putem

**TRGOVAČKOG SUDA U ZAGREBU
ZAGREB**

PREDSTEČAJNI DUŽNIK: BRODOGRAĐEVNA INDUSTRIJA SPLIT,
dioničko društvo, Ulica Velimira Škorpika 11, Zagreb
OIB: 18556905592

PREDSTEČAJNI VJEROVNIK: LMG MARIN AS
Solheimsgaten16, Bergen, Norveška,
OIB: 84606636326
kojeg zastupa punomoćnik Lana Dodig, odvjetnik iz
Odvjetničkog društva Kačić & Brbora,
Zagreb, Ulica Ivana Banjavčića 5

ŽALBA

**predstečajnog vjerovnika protiv
rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu
poslovni broj St-1035/2025 od 24. listopada 2025. godine
u dijelu u kojem je predstečajni vjerovnik upućen u parnicu
(točke II.1. rednog broja 45. rješenja)**

Punomoć u spisu

1. Rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-1035/2025 od 24. listopada 2025. godine Sud je utvrdio koje od prijavljenih tražbina smatra utvrđenim i osporenim tražbinama te je odlučio o upućivanju u parnicu.

Točkom II. 1. navedenog Rješenja utvrđeno je kako je dužnik osporio tražbine za koje navodno ne postoji ovršna isprava te je u tablici pod točkom 45 naveden vjerovnik, s prijavljenom tražbinom u iznosu od 1.125.283,11 EUR. Ujedno je točkom II.1 navedenog

rješenja prvostupanjski Sud uputio vjerovnika na parnicu protiv dužnika radi utvrđivanja osporene tražbine odnosno na nastavak već pokrenute parnice ukoliko je ista o toj tražbini u tijeku, u roku od 8 dana od pravomoćnosti rješenja o potvrdi predstečajnog sporazuma odnosno u roku od 8 dana od pravomoćnosti rješenja o obustavi predstečajnog postupka.

2. Pobijano rješenje nije osnovano na zakonu.

Protiv navedenog rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-1035/2025 od 24. listopada 2025. godine u dijelu u kojem je vjerovnik upućen u parnicu (i to točke II.1. rednog broja 45. rješenja), vjerovnik izjavljuje žalbu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava te bitnih povreda odredaba predstečajnog postupka Stečajnog zakona i parničnog Zakona o parničnom postupku („ZPP“), iz razloga kako slijede:

3. U točki 18. obrazloženja pobijanog rješenja prvostupanjski Sud navodi kako „je izvršio uvid u predmet koji se vodi na Trgovačkom sudu u Zagrebu, poslovni broj R1-42/2024 za priznanjem strane sudske odluke predlagatelja LMG MARIN AS i protivnika Brodograđevna industrija Split, dioničko društvo. Sud je utvrdio kako je Rješenjem poslovni broj R1-42/2024-7 od 8. travnja 2024. godine Sud riješio kako se priznaje u Republici Hrvatskoj Djelomični konačni pravorijek izdan od Iana Jeremy Gaunta kao arbitra pojedinca, u Londonu 15. studenog 2021. godine, te Memorandum o ispravku u pogledu djelomičnog konačnog arbitražnog pravorijeka od 15. studenoga 2021. u skladu s člankom 57. Zakona o arbitraži iz 1996. i stavkom 27. Uvjeta Londonske udruge pomorskih arbitara iz 2017. od 10. siječnja 2022. godine i Konačni pravorijek o troškovima 18. srpnja 2022. godine“.

Međutim, rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Gž-17/2024-2 od 29. listopada 2024. ukinuto je rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj R1-42/2024 od 8. travnja 2024. godine zbog procesnih razloga te je predmet vraćen sudu prvog stupnja na ponovni postupak.

Dokaz: rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj R1-42/2024 od 8. travnja 2024. godine (**prilog 1**)
rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Gž-17/2024-2 od 29. listopada 2024. (**prilog 2**)

Točkom 21. obrazloženja prvostupanjski Sud je utvrdio kako „vjerovnik LMG MARIN AS nema pravomoćno rješenje o priznanju strane arbitražne odluke“ te je stoga prvostupanjski Sud utvrdio kako vjerovnik ne raspolaže ovršnom ispravom.

Stoga je prvostupanjski Sud pobijanim rješenjem uputio vjerovnika čija je tražbina utvrđena pravomoćnim arbitražnim pravorijekom u parnicu „radi radi utvrđivanja osporene tražbine“.

Takav stav prvostupanjskog Suda je pogrešan, promašen i neosnovan u cijelosti.

4. Republika Hrvatska potpisnica je Konvencije o priznanju i izvršenju stranih arbitražnih odluka (Newyorška konvencija iz 1958.)

Vjerovnik je poštujući pravni poredak Republike Hrvatske pokrenuo izvanparnični postupak radi priznanja i izvršenja arbitražne odluke, i to Djelomičnog konačnog pravorijeka izdanog od Iana Jeremy Gaunta kao arbitra pojedinca, u Londonu 15. studenog 2021. godine, te Memoranduma o ispravku u pogledu djelomičnog konačnog arbitražnog pravorijeka od 15. studenoga 2021. u skladu s člankom 57. Zakona o arbitraži iz 1996. i stavkom 27. Uvjeta Londonske udruge pomorskih arbitara iz 2017. od 10. siječnja 2022. godine i Konačnog pravorijeka o troškovima 18. srpnja 2022. godine (u daljem tekstu: „Arbitražni pravorijek“).

Rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj R1-42/2024 od 8. travnja 2024. godine priznat je Arbitražni pravorijek u Republici Hrvatskoj.

Po prigovoru dužnika, a obzirom da „nije mogao“ utvrditi da li se dužnik pravovremeno očitovao na prijedlogu za priznanje Arbitražnog pravorijeka, Vrhovni sud RH je ukinu odluku Trgovačkog suda u Zagrebu i predmet zbog procesnih (neosnovanih) razloga vratio na ponovni postupak.

Ukinutim rješenjem Trgovački sud u Zagrebu je priznao Arbitražni pravorijek, odnosno utvrdio je kako su ispunjene pretpostavke propisane Zakonom o arbitraži i Konvencijom o priznanju i izvršenju stranih arbitražnih odluka zbog kojih Arbitražni pravorijek može biti priznat u Republici Hrvatskoj. Vrhovni sud u žalbenom postupku nije utvrdio suprotno.

Dakle, predmet arbitražnog spora arbitrabilan je prema zakonima Republike Hrvatske, priznanje i ovrha pravorijeka nisu suprotnosti s javnim poretkom Republike Hrvatske, te ne postoje razlozi iz članka 36. stavka 2. točke 1. Zakona o arbitraži te je pravorijek obvezan za stranke.

Međutim, iako je izvršio uvid u cjelokupni spis, prvostupanjski Sud nije cijenio ništa od navedenog.

5. Zakonom o arbitraži propisano je kako „Pravorijek arbitražnog suda ima prema strankama snagu pravomoćne sudske presude, osim ako su se stranke izričito sporazumjele da se pravorijek može pobijati pred arbitražnim sudom višeg stupnja.“ Nadalje, Ovršnim zakonom

je propisano kako „Sudska odluka kojom je naloženo ispunjenje tražbine na neko davanje ili činjenje ovršna je ako je postala pravomoćna i ako je protekao rok za dobrovoljno ispunjenje“.

Sličnu odredbu poznaje i englesko pravo. Naime, člankom 58 Zakona o Arbitraži 1996 (Arbitration Act 1996, 1996 Chapter 23) određeno je kako slijedi:

„58 Učinak pravorijeka

(1) Ako među strankama nije drugačije dogovoreno, pravorijek koji je donijelo vijeće temeljem ugovora o arbitraži je konačno i obvezujuće za obje strane i na sve osobe koje podnose zahtjev preko njih ili u njihovo ime.“

Dokaz: ispis zakona o arbitraži(**prilog 3**)

Nesporno je kako nikakav drugačiji dogovor među strankama nije postojao.

Vjerovnik napominje kako su odluke koje je arbitražno vijeće, odnosno arbitražni sudac donio djelomični konačni pravorijek („Partial Final Award“) i konačni pravorijek o troškovima („Final Award on Costs“).

Dakle, nesporno je riječ o pravomoćnim i ovršnim odlukama. Međutim, prvostupanjski Sud navedeno uopće nije cijenio.

Zbog odugovlačenja postupka, objesnog parničenja dužnika ističući prigovore koji su već raspravljeni u arbitražnom postupku, vjerovnik još nije ishodio pravomoćno rješenje o priznanju Arbitražnog pravorijeka. Navedeno, ne znači da pravorijek nije pravomoćan i ovršan.

Međutim, prvostupanjski Sud navedeno uopće nije uzeo u obzir.

6. Vjerovnik ističe kako je u Zapisniku s ročišta od 11. rujna 2025. godine, prvostupanjski Sud u tablici pod rednim brojem, 51, naznačio kako vjerovnik ima ovršnu ispravu. Odnosno pod rubrikom „ovršna isprava“ naznačeno je „DA“.

Dokaz: uvid u zapisnik s ročišta od 11. rujna 2025. godine

Dakle, pobijano Rješenje je protivno utvrđenim činjenicama te ispravama koje prileže spisu.

7. Dakle navedeni Arbitražni pravorijek, kojim je utvrđeno postojanje vjerovnikove tražbina prema dužniku, pravomoćan je i ovršan.

Međutim, pobijanim rješenjem upućen je vjerovnik na pokretanje parnice radi „utvrđenja osporene tražbine“.

Slijedom navedenog, u pobijanom Rješenju prvostupanjski Sud je pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje, te je na tako pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje

pogrešno primijenio materijalno pravo i pri tom počinio bitne povrede odredaba Stečajnog zakona i Zakona o parničnom postupku.

8. Posebno se napominje kako je u Tablici prijavljenih tražbina u predstečajnom postupku objavljenoj na mrežnim stranicama 20. lipnja 2025. godine, tražbina vjerovnika pod brojem 224 te je uz tražbinu naznačeno: „**Iznos tražbine naveden u prijedlogu za otvaranje predstečajnog postupka 421.616,90 EUR**“

Dokaz: Tablica prijavljenih tražbina u predstečajnom postupku (**prilog 4**)

Člankom 4. Stečajnog zakona, propisano je kako se predstečajni postupak može otvoriti ako sud utvrdi postojanje prijetee nesposobnosti za plaćanje.

U prijedlogu za otvaranje predstečajnog postupka, dužnik je naveo kako je kod dužnika nastupila prijetee nesposobnost za plaćanje.

U dokaz navedenom, dužnik je uz prijedlog dostavio Popis obveza unesenih u poslovne knjige u kojima je evidentirana tražbina vjerovnika u iznosu od **421.616,90** EUR s naznakom kako je riječ o „ obvezi za sudske sporove“.

Dokaz: uvid u prijedlog za otvaranje predstečajnog postupka

Popis obveza unesenih u poslovne knjige kako je priloženo prijedlogu za otvaranje predstečajnog postupka (**prilog 5**)

Dakle, dužnik je evidencijom tražbine dužnik u svojim poslovnim knjigama priznao i potvrdio postojanje tražbine vjerovnika kao i pravomoćnosti i ovršnost Arbitražnog pravorijeka, te istu tražbinu naveo kao razlog za otvaranje predstečajnog postupka, da bi u predstečajnom postupku osporio tu istu (priznatu) tražbinu.

Slijedom navedenog, jasno je kako je upućivanje vjerovnika na parnicu radi „utvrđivanja osporene tražbine,“ (koja zapravo nije niti sporna samom dužniku) potpuno promašeno, nezakonito i neosnovano u cijelosti.

Ovakvo postupanje dužnika je još jedan primjer nezakonitog postupanja i nedostataka poštovanja prema sudu i vjerovnicima, te dodatni pokušaj izbjegavanja obveza i izigravanja svih sudionika postupka. Dakle, radi se o očitj zloporabi prava, što je prvostupanjski Sud dužan spriječiti.

Imajući u vidu kako je upravo vjerovnikova tražbina evidentirana u poslovnim knjigama kako obveza dužnika, jasno je kako je i sam dužnik svjestan činjenice da je Arbitražni pravorijek pravomoćan i ovršan, a vjerovnikova tražbina utvrđena navedenom odlukom.

Slijedom navedenog, u pobijanom Rješenju prvostupanjski Sud nije utvrdio činjenično stanje, odnosno isto je nepotpuno utvrdio, te je na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično

stanje pogrešno primijenio materijalno pravo i pri tom počinio bitne povrede odredaba Stečajnog zakona i Zakona o parničnom postupku.

9. Nadalje, pobijanim rješenjem određeno je „Vjerovnici osporenih tražbina upućuju se na parnicu protiv dužnika radi utvrđivanja osporene tražbine odnosno na nastavak već pokrenute parnice ukoliko je ista o toj tražbini u tijeku, u roku od 8 dana od pravomoćnosti rješenja o potvrdi predstečajnog sporazuma odnosno u roku od 8 dana od pravomoćnosti rješenja o obustavi predstečajnog postupka.“

U konkretnom slučaju vjerovnik je pokrenuo postupak priznanja i ovrhe Arbitražnog pravorijeka. Trgovački sud u Zagrebu je razdvojio predmetne postupke te će se o ovršnom postupku raspravljati tek kada odluka o priznanju Arbitražnog pravorijeka postane pravomoćna.

Postupak priznanja Arbitražnog pravorijeka je izvanparnični postupak.

Obzirom na uputu u pobijanom rješenju, vjerovnik bi morao pokrenuti parnični postupak radi „utvrđivanja osporene tražbine“, dakle pokrenuti „novi“ postupak.

Stečajni zakon ne propisuje posebno rokove za pokretanje „novih“ parnica radi „utvrđivanja osporenih tražbina“, slijedom čega je potrebno na odgovarajući način primijeniti rokove iz stečajnog postupka. Naime, odredbom članka 268. Stečajnog zakona propisan je rok od „osam dana od dana pravomoćnosti rješenja o upućivanju u parnice, odnosno primitka drugostupanjske odluke“ za pokretanje i vođenje parnice.

Nadalje, odredbom članka 64. Stečajnog zakona pripisano je kako će Sud će rješenjem obustaviti otvoreni predstečajni postupak:

1. ako utvrdi da ne postoji predstečajni razlog
2. ako dužnik u tijeku predstečajnoga postupka postupa protivno odredbama članka 67. ovoga Zakona
3. ako dužnik u tijeku predstečajnoga postupka više od 30 dana kasni s isplatom plaće koja radniku pripada prema ugovoru o radu, pravilniku o radu, kolektivnom ugovoru ili posebnom propisu odnosno prema drugom aktu kojim se uređuju obveze poslodavca prema radniku dospjelim nakon otvaranja predstečajnoga postupka ili ako u tom roku ne uplati doprinose i poreze prema plaći, računajući od dana kada je radniku bio dužan isplatiti plaću
4. ako dužnik ispuni sve obveze prema vjerovnicima do ročišta za glasovanje
5. ako Hrvatska narodna banka ne izda prethodnu suglasnost za pretvaranje tražbine kreditne institucije u temeljni kapital dužnika
6. ako utvrdi da vjerovnici neće prihvatiti plan restrukturiranja
7. u drugim slučajevima propisanim ovim Zakonom.

Imajući u vidu razloge zbog kojih će Sud obustaviti predstečajni postupak, ukazuje se kako u navedenim slučajevi više niti ne postoje razlozi za vođenje parnice jer ne bi imalo svrhu pokretati postupak nakon što je predstečajni postupak obustavljen.

Slijedom svega navedenog, jasno je i u tom dijelu pobijanog Rješenja prvostupanjski Sud nije pravilno primijenio materijalno pravo slijedom čega je pobijana odluka nezakonita.

10. Zaključno, vjerovnik ističe da je predmetni sporni odnos riješen, a odnosno tražbina između vjerovnika i dužnika utvrđena arbitražnim pravorijekom, u arbitraži koju su stranke (dužnik i vjerovnik) ugovorile za rješavanje međusobnog spora.

Odredbom čl. 42, st. 1 Zakona o arbitraži (NN br. 88/01), propisano je da ako su stranke za rješavanje određenog spora ugovorile arbitražu, sud kojem je tužba podnesena, na tuženikov prigovor, oglasit će se nenadležnim, ukinuti provedene radnje i odbaciti tužbu. Takav prigovor tuženik može staviti pred sud najkasnije na pripremnom ročištu, odnosno na glavnoj raspravi prilikom upuštanja u raspravljanje o glavnoj stvari, sve dok ne završi svoj odgovor na tužbu, sukladno odredbi čl. 42, st. 2 Zakona o arbitraži.

Obzirom da su stranke za rješavanje predmetnog spora ugovorile arbitražu, koja je dovršena arbitražnim pravorijekom, ne postoji nikakav valjan osnov za vođenje postupka pred sudom, koji bi ponovno odlučivao u sporu koji je riješen arbitražom.

Vođenje takvog postupak bilo bi protivno zakonu, budući se radi o stvari koja je već pravomoćno presuđena arbitražnim pravorijekom.

Stoga je i upućivanje vjerovnika u parnicu radi utvrđivanja tražbine koja je već utvrđena arbitražnim pravorijekom u sporu koji je riješene arbitražom također nezakonito i protivno osnovnim načelima prava, slijedom čega je pobijano Rješenje nezakonito.

11. Slijedom svega navedenog, vjerovnik predlaže da Visoki trgovački sud Republike Hrvatske prihvati ovu žalbu, preinači pobijano rješenje na način da utvrdi da je tražbina utvrđena u iznosu kako je prijavljena, a podredno da ukine pobijano rješenje te vrati predmet prvostupanjskom sudu na ponovni postupak.

U Zagrebu, 7. studenog 2025.

Predstečajni vjerovnik, p.p.